

"Κάτω από την Ίδια Στέγη

Στο ίδιο φως λουζόμαστε, στην ίδια γη πατάμε,
μα υψώνουμε τείχη από φόβο, κι ας λέμε πως αγαπάμε.
Το χρώμα, η καταγωγή, μια λέξη στην πνοή,
δεν ορίζουν την αξία, ούτε την ίδια τη ζωή.
Η προκατάληψη είναι σκιά που κρύβει την αλήθεια,
φυλακίζει το πνεύμα μας σε ψεύτικα παραμύθια.
Είναι ένας τοίχος από πέτρες που χτίσαμε εμείς,
μια φυλακή για την ψυχή, χωρίς ελπίδα αυγής.
Σπάσε τους κρίκους του μίσους, κοίτα βαθιά στα μάτια,
εκεί που η ψυχή δεν χωρίζεται σε χίλια δυο κομμάτια.
Δεν υπάρχουν «ξένοι», μόνο άνθρωποι με όνειρα κοινά,
που αναζητούν την ελευθερία σε μέρη μακρινά.
Τι κι αν η γλώσσα μας διαφέρει, τι κι αν η προσευχή,
έχει άλλη λέξη για τον θεό, την ίδια έχει πηγή.
Το αίμα έχει το ίδιο χρώμα, ο πόνος την ίδια κραυγή,
κι η χαρά μας είναι ήλιος που ανατέλλει στην αυγή.
Ας γίνει η αποδοχή το χέρι που ενώνει τις καρδιές,
να γιατρευτούν των παλιών καιρών οι ανοιχτές πληγές.
Γιατί ο κόσμος ομορφαίνει σαν ανθίζουν τα χρώματα μαζί,
στης ανθρωπιάς το περιβόλι, εκεί που η αγάπη ζει.
Κι αν κάποιος σου πει πως είμαστε «άλλοι», πες του πως σφάλλει,
γιατί η μοίρα μας είναι κοινή, η μία δίπλα στην άλλη.
Μόνο όταν σβήσει το «εγώ» και γίνει ένα «εμείς»,
θα δούμε το αληθινό πρόσωπο της κάθε ζωής"